

Kynttilän sydän

Olipa kerran ahkera puutarhuri, joka kasvatti vihanneksia pienessä puutarhasaan punaisen mökin takapihalla. Koko kesän puutarhuri oli hoitanut kasvimaatansa ja syksyllä oli sitten sadonkorjuun aika. Sato oli hyvä; erityisesti porkkanoita tuli paljon. Porkkanat olikin nyt saatava säkkeihin, jotta ne voitaisiin viedä läheiseen kaupunkiin torille myytäväksi.

Puutarhuri keräsi porkkanoita isoihin säkkeihin ja sulki säkkien suut narulla. Kun hän sitoi säkkejä, putosi kovassa työn touhussa yksi narunpätkistä maahan. Se lennähti viinimarjapensaalle, josta puutarhuri ei sitä etsimisestä huolimatta löytänyt. Onneksi narua oli lisää, joten työ jatkui ja lopulta puutarhuri pääsi porkkanoineen torille.

Samaan aikaan oli kettu Repolainen päiväkävelyllä puutarhurin talon lähetyvillä. Viinimarjapensaiden ohi kulkiessaan Repolainen huomasi jotain erikoista pensaan juuressa. Hylätty narunpätkä! Kettu otti narun talteen ajatuksenaan käyttää sitä apuna kanojen pyydystämiseksi. Kanasta syntyisi todella maistuva paisti. Samalla Repolainen jo kuvitteli tuntevansa kuonossaan paistin tuoksun. Tuoksusta huumautuneena se lähti juosten eteenpäin, jolloin epähuomiossa pudotti narunpätkän suustaan metsäpolun varteen.

Poikajänis Matti loikki metsäpolulla iloisesti laulellen. Se oli menossa tapaamaan ystäväänsä Siniä. Sitten Matti äkkinäisesti pysähtyi: oliko polun varressa mustikanvarpujen seassa jokin esine? Matti palasi muutamana askeleena takaisin ja näki maassa ketun pudottaman narun. Matti päätti ottaa sen mukaansa ja antaa rusetiksi Sinille. Siitäpä Sini ilahtuisi!

Sini on valtavan iloinen saadessaan lahjan Matilta. Narusta tehtiin hieno rusetti, joka asetettiin Sinin päähän. Sitten lähdettiin leikkimään. Naru kuitenkin tarttui leikin tiimellyksessä pensaan oksaan, jolloin rusetti putosi Sinin otsalta. Sini ei sitä heti huomannut, joten naru jäi metsään.

Hieman myöhemmin, kun Olli Orava oli etsimässä käpyjä metsästä, kuuli hän kaukaisia hätähuutoja lammen suunnalta. Tutuntuntuinen ääni, ajatteli Olli. Nyt on äkkiä mentävä katsomaan, mikä hätätilanne on kyseessä. Olli lähti juoksemaan kohti lampea, ja sitä lähestyttäessä tuntui ääni entistäkin tutummalta. "Se on oma poikani Niilo", huudahti Olli kauhuissaan. Olli kiihdytti vauhtia ja aivan lammen läheisyydessä huomasi pensaaseen takertuneen narun. Tästä on vielä hyötyä, ajatteli Olli ja nappasi narun mukaansa.

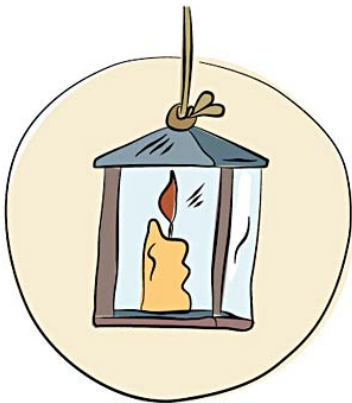

Lammen rannassa Olli näki Niilon pulikoimassa vedessä. Välillä Niilo painui veden alle noustakseen taas takaisin pinnalle haukkomaan henkeä. "Autä isä, autä", huusi Niilo hätäisellä äänellä. Olli ei aikailut vaan heitti narun toisen pään veteen kohti poikaansa, joka välittömästi tarttuikin siihen. Näin Olli sai vedettyä Niilon kuivalle maalle. "Ja nyt kyllä lähdetään kotiin lämmittelemään", sanoi Olli, kun tilanne oli rauhoittunut. Naru jätettiin lammen rantaan. Ehkä jollain muullakin voisi olla sille vielä käyttöä.

Naru jäi paikoilleen pitkäksi aikaa. Myöhemmin syksyllä lumi satoi maahan, jolloin naru hautautui lumi-kinosten alle. Joulu lähestyi.

Hillevi Hiirellä oli lammen rannalla maan alla ruokakätkö. Se oli kaivanut sinne puutarhurilta saamiaan siemeniä talven varalle. Nyt joulun aikaan olisi oikea hetki ottaa osa varastosta käyttöön joulupöytään. Niinpä Hillevi alkoi kaivaa tunnelia lumeen kohti ruokakätköä. Yllätys oli melkoinen, kun ensimmäisenä vastaan tulikin narunpätkä. Hillevi päätti viedä narunpätkän kotiinsa.

Kotona hiiriperheen jouluvalmistelut edistyivät hyvin. Hillevi keksi valaa kynttilöitä ja käyttää kynttilän sydämenä lumen alta löytynyttä narua. Kynttilöiden valaminen olikin hauskaa puuhaa, sillä kaikki, lapset mukaan lukien, saivat osallistua siihen. Kun kynttilät olivat valmiit, päätettiin yksi kynttilöistä lahjoittaa puutarhurille. Häneltähän oli saatu kesällä joulupöydän siemenet ja jouluna on tapana antaa lahjoja ystäville ja tutuille. Kynttilä laitettiin puutarhurin pihalyhtyyn.

Jouluaatto koitti. Puutarhuri istui yksinäisenä tuvassaan ikkunasta ulos katsellen. Tällaisia olivat hänen joulunsa aina olleet, yksinäisiä ja siksi vähän surullisia. Samalla hän näki ikkunasta pihalyhdysssä palavan kynttilän. Kylläpä se olikin kaunis. Se toi puutarhurille hyvän mielen ja vasta nyt joulu tuntui ihan oikealta joululta. Mistähän se kynttilä on peräisin, ajatteli puutarhuri. Hän ei voinut aavistakaan, että kynttilän sydämenä oli syksyllä viinimarjapensaalle alle kadonnut porkkanasäkin naru.

Elisa Pesola, Anni Somerma, Yrjö Teinilä

